

<<< Natrag

Datum objave: 23.7.2006 Rubrika: Mediteran

Palazzo Grassi – novi izgled i bogat sadržaj

VENECIJANSKI IZLOG MECENE PINAULTA

Princip restauracije i stav japanskog arhitekta Tadao Andoa je »manje je više«. Isprazniti, očistiti, intervenirati na vršcima prstiju. No ipak, potezi su bili radikalni. Od ere Fiat-Gae Aulenti nije ostalo niti traga

Dolaskom monsieur Francoisa Pinaulta sve se promijenilo u Palazzo Grassi gdje su do 1. listopada ove godine izloženi svijetu odabrani dragulji njegove tridesetogodišnje umjetničke riznice, pod nazivom »Where are we going?« (Kuda idemo?), u režiji tridesetjednogodišnje njujorške kustosice iz Guggenheima – Alison M. Gingeras. Pored iskaza osobnog ukusa kolekcionara, izložba je izričit poziv na razmišljanje o ljudskom stanju i suvremenoj kulturi te o budućnosti svijeta u kojem živimo. Gospodin Pinault odabrao je Veneciju, napuštajući Pariz koji je odugovlačio s odobrenjem njegova projekta fondacije na Sieni.

Tko je Monsiuer Pinault?

Tko je zapravo Monsieur Pinault? Mediji koji su pratili izložbu navode da je rođen 1936. godine u Bretanji, u znaku lava, počinje karijeru kao uvoznik drvenih sirovina. Devedesetih godina napušta šume i trupce stabala da bi kupio magazine Printemps, zatim Redoute te konačno Fnac, kraljicu distribucije kulture u Francuskoj. Odmah potom, 1999. godine Pinault postaje kraljem luksuza kupujući kontrolu nad grupom Gucci, te ostalima kao što su Yves Saint Laurent, Alexander McQueen, Bottega Veneta, Sergio Rossi, Boucheron, Stella McCartney, Bedat... Njegov je i Artemis koji kontrolira vina Chateau-Latour, tjedni list »Le Point«, čak i dio aukcijske kuće Christie's. Među ostalim »igračkama« je i jedan nogometni tim te pariško kazalište Marigny. Sada se svemu tome priključio i Palazzo Grassi.

»Zar nije prekrasna ova svjetlost?« ističe novi direktor prolazeći salama. Svjetlost – prirodna i meka koja se miješa s umjetnim osvjetljenjem, pomno studiranim i diskretnim. Princip restauracije i stav japanskog arhitekta Tadao Andoa je »manje je više«. Isprazniti, očistiti, intervenirati na vršcima prstiju. No ipak, te su geste radikalne. Od ere Fiat-Gae Aulenti nije ostalo niti traga.

Nije im se svidio postav talijanske arhitektice? »Ne radi se o tome. Njen je postav bio savršen za to razdoblje«, odgovara bivši francuski ministar kulture Jean-Jacques Aillagon, »ali prošlo je toliko godina... Pinault voli suvremenu umjetnost koja ima potrebu za čistim i neutralnim prostorima«. Ando je učinio više, reinterpretrirajući »white box« venecijanskim senzibilitetom, obojio je stijenke koristeći mramornu prašinu, pustio je da iz sale u salu teku sive linije vodilje koje nose svjetlosne aparate puštajući slobodan prostor pogledu prema freskama. Pričajući brojkama: renovirano je 5000 četvornih metara izložbenog prostora, 40 sala, a tim od 105 ljudi završio je sve radove u samo 5 mjeseci.

Stvoren je savršen ambijent za slike, video ili instalacije.

Blistava kolekcija

Već je sama vanjska fasada palače spektakularna, a njeno noćno osvjetljenje – rad Danca Olafura Eliassona – u suprotnosti je s plutajućim ljubičastim post-pop psetom Jeffa Koonsa »Balloon Dog«. U potpuno ispražnjenom i ogromnom atriju dobrodošlicu pruža vodopad crvenih kapljica mladog umjetnika Ursa Fischera.

Kakav tip kolekcionara je monsieur Pinault? Imena su zaista blistava, prisutno je dvjestotinjak radova i pedesetak umjetnika: Mark Rothko, Pierre Huyghe, Jeff Wall, Gerhard Richter, Richard Serra, Maurizio Cattelan, Cindy Sherman, Piero Manzoni, Rudolf Stingel, Damien Hirst, povijesna djela poput Warholovog Maoa te prostorni koncepti Lucia Fontane; zastupljena su sva umjetnička strujanja (pop art, arte povera, minimalizam, konceptualizam, post modernizam) kao što i priliči kolekciji jednog milijardera. Međutim, kad se bolje zagleda, očito postaje malo manje očito.

Otkriju se radikalni američki umjetnici poput Cadyja Nolanda ili Afromaerikanaca Davida Hammonsa, ne toliko slavni kao »Portret Monsieura Pianulta« Poljaka Piotra Uklanskija koji ga predstavlja kao lubanju s ukrštenim kostima u stilu gusarske zastave. Pinault ne radi s posrednicima, osobno odabire radove, želi upoznati umjetnike kojima naručuje projekte: mnogi izloženi radovi kreirani su upravo za Palazzo Grassi te će ostati u Veneciji i nakon zatvaranja izložbe.

Program izložbenih aktivnosti, povijesnih i suvremenih, ispunjen je do 2009. godine: jesen 2006. »Picasso i joie de vivre«, ljeto 2007. uz Venecijanski biennale: »Evropa 1967« te »Arte povera«, proljeće 2008. »Rim i Barbari«.

Brojna umjetnička djela gospodina Pinaulta zahtijevaju još više prostora no što ga može ponuditi Palazzo Grassi; Punta della Dogana gdje se nalaze Magazzini del sale, koje već godinama priželjkuje i Fondacija Solomon (Peggy) Guggenheim za proširivanje svog muzeja, izgleda da će pripasti gospodinu Pinaultu. Aillagon kaže da se ne pita zbog kojih su razloga »pobijedili Amerikance«, no pretpostavlja da se njihov projekt Palazzo Grassi izuzetno svidio i zahvaljujući kojem su počeli plodnu suradnju s gradom. Ili možda Tom Krens, predsjednik Fondacije Guggenheim, nije imao dovoljno financijskih mogućnosti. Kolika je moć mecene koji se odaziva na ime Monsieur Pinault, potpuno je jasno.

Izložba u Palazzo Grassi otvorena je svakodnevno od 10 do 19 sati, luksuzno opremljen katalog s vrlo kvalitetnim i brojnim reprodukcijama je trojezičan; talijansko-engleski-francuski, a dodatne informacije mogu se dobiti i na web stranicama www.palazzograssi.it.

Nataša RADOVIĆ

© Copyright 2002 NOVI LIST d.d. Sva prava pridržana.

Engine design by

NetCom